

El Bloc emergent, a taula

Han estat els grans triomfadors de les primàries de Compromís. Pertanyen al Bloc Nacionalista Valencià i encarnen una nova manera de pensar. Són Vicent Marzà, Maria Josep Ortega i Fran Ferri, i EL TEMPS els ha reunit per parlar del present, però, sobretot, del futur del partit i de la coalició.

Semblava que mai no arribaria aquest moment, però sí: han passat les primàries de Compromís, i el balanç és bastant positiu: van votar-hi 24.707 persones sobre un cens de 39.650 electors. Una bona xifra, si tenim en compte que no hi havia rivalitat als números 1 i 2 per València, reservats a Mónica Oltra i Enric Morera. Per cada afiliat a la coalició, s'hi van inscriure cinc persones.

—MARIA JOSEP ORTEGA: Hem aconseguit el Compromís que volíem: una força arrelada a la societat, amb moltes ganes de canvi i oberta a la ciutadania. Les primàries n'han sigut una bona mostra, en aquest sentit: la participació ha estat elevada, i el resultat, plural.

—FRAN FERRI: Hem superat les nostres pròpies expectatives, aquest és el veritable èxit. Certament, no esperàvem que s'apuntarien 40.000 persones ni una participació propera al 70%. Això desvirtua una mica la capacitat de control dels aparells dels partits i els partits mateixos. Un nivell de participació com aquest trenca les barreres partidàries i ens fa ser més Compromís, que és el que importa.

—VICENT MARZÀ: Sí, hi ha participat molta més gent de fora dels partits que no dels partits que en formem part. Hem passat de les paraules als fets, a la proposta concreta, i com diu Fran, ha quedat clar que unes primàries així són incontrolables: és la ciutadania qui vota.

—M. J. ORTEGA: Als òrgans de treball de Compromís, les nostres sectorials, jo ja havia observat que més del 65% de la gent apuntada no són afiliats ni adherits a la coalició, sinó tan sols simpatitzants: en total, tenim més de 10.100 persones actives, disposades a col·laborar.

—Com s'acosten a la coalició?

—M. J. ORTEGA: La clau són les xarxes socials i les reunions de proximitat als municipis. La nostra xarxa local i institucional, teixida al llarg dels anys, es complementa amb les xarxes socials. La gent s'hi apropa, ens demana la manera d'ajudar-nos i nosaltres els fem saber les diverses àrees de treball de què disposem, per què trien les que vulguen.

—F. FERRI: En segons quines sectorials també hi ha les meses tècniques, en què reclamem la presència d'experts de cada matèria: economistes, farmacèutics...

—V. MARZÀ: N'hi ha que s'han inscrit a les primàries *motu proprio*, però n'hi ha a qui ho hem demanat i que ens han respost encantats. Se'm dibuixa un somriure a la boca recordant-ho, perquè fins i tot m'han donat les gràcies per convidar-los a dissenyar la nostra llista!

—Les quotes partidistes —“reserves de pluralitat”, a l'argot de Compromís— han relegat Fran Ferri del número 3 per València al 4, i Maria Josep Ortega, del 4 al 6. No fa mal, això?

—F. FERRI: Coneixíem les regles del joc, jo sabia que no aniria de número 3 de cap de les maneres, però bé, anar-hi de 4 no m'afectarà tant a l'hora de ser diputat o no. Ara bé, si el 3 haguera sigut un home, jo hauria passat al 6 i això m'hauria afectat molt més. Alguns vam proposar que hi haguera fins a dos membres del mateix partit seguits i que a la circumscripció de València estiguessen representades totes les formacions. Finalment es va optar per una fórmula que respectava molt menys allò que votava la gent, però afortunadament, ha eixit el més raonablement possible. El resultat podria haver sigut més desficaciat.

—M. J. ORTEGA: El resultat reflecteix què és Compromís. El reglament va costar molt de parir, però va ser acceptat per la gran majoria. Ningú no ens hi sentíem plenament còmodes, però tot just aquest és l'èxit de la democràcia i del consens. Estic a favor del diàleg, aposte per un projecte plural i m'agrada aquesta comoditat dins de la incomoditat. M'agrada sentir que tots hem cedit. No em sap gens malament passar d'un 4 a un 6 perquè veig que tots els que hi van per davant, enriqueixen aquest projecte, que no és en absolut personalista. Som un equip.

—Us sentiu més de Compromís que no del Bloc Nacionalista Valencià?

—M. J. ORTEGA: Jo sóc del Bloc i em sent molt del corrent Bloc d'Esquerres i

EVA MÀRQUEZ

Sobiranista (BES), però sobretot em sent de Compromís.

—V. MARZÀ: De fet, les persones que hem apostat per un Compromís el més coherent possible tant internament com externa, que treballara en conjunt i que no mirara el carnet de cadascú, sinó la seua validesa, som els que hem quedat per davant a les primàries. Això és importantíssim, marca el camí que ha de seguir Compromís.

—**Darrerament se'n parla molt, de la nova política i la vella política. Al Bloc, aquestes primàries també marquen un punt d'inflexió? És la fi d'una etapa i l'inici d'una altra?**

—V. MARZÀ: Jo pense que sí. Hi ha una altra forma de fer política i cal fer-ho

palès a la nostra organització. Nosaltres tres sempre hem defensat Compromís com un projecte transversal, que caminara en comú i no amb diferents potetes que lluitaren pel poder, i això la gent ho ha valorat amb el seu vot. Som els que sempre hem parlat de primàries obertes i d'enfortir les sectorials, que són la base a partir de la qual hem de bastir el discurs. El nostre discurs no el poden dissenyar quatre persones en un despatx tancat.

—**El Bloc que coneixiem fins ara ha mort? N'ha nascut un altre?**

—V. MARZÀ: No és que haja mort, sinó que es tracta d'una cursa de relleus...

—M. J. ORTEGA: ... jo crec que és una evolució natural, simplement això. No hi ha guanyadors ni vençuts, és una evolu-

ció natural. És el que ens demana la gent, interiorment i exteriorment.

—F. FERRI: Jo milite en el Bloc des del primer Compromís, el que es va fer amb Esquerra Unida [el 2007]. No conec cap altre Bloc que no siga aquest. Si algú em pregunta si sóc del Bloc o de Compromís, no sé què respondre. No tinc cap adhesió a les sigles, sinó als seus valors, al fet que siga una eina útil per canviar les coses. L'aposta és Compromís, i en el meu cas, ho és al 100%.

—V. MARZÀ: Aquesta és la clau! Ens cal un instrument per a la construcció nacional del País Valencià —des de l'esquerra i l'ecologisme—, i aquest instrument és Compromís. No ha mort un projecte, sinó que ha evolucionat, de la mà de la

ciutadania, per tal de construir una societat més justa i més valenciana.

—**La participació a les primàries ha sigut molt més elevada allà on el Bloc té una penetració superior. Al País Valencià del 2015 no tindrieu cap problema per superar en solitari el 5% que dóna accés a les Corts?**

—V. MARZÀ: No ho sé. També és cert que bona part del creixement territorial ha vingut de la mà de Compromís. Anarhi més enllà ens ha servit per obrir-nos a una altra gent, que era del tot necessari.

—F. FERRI: En aquest cas, dos més dos sumen més que quatre.

—M. J. ORTEGA: Hi estic d'acord, sí. El 2004 vaig prendre part en les primeres converses entre el BES i Esquerra i País [el corrent d'Esquerra Unida que temps a venir es conformaria com a Iniciativa del Poble Valencià] per tal que nasquera el primer Compromís, i estic convençuda que tots som complementaris. No sols els partits fundadors [Bloc, Iniciativa i Verds-Equo], sinó sobretot tots els que s'hi han afegit com a adherits, a Gent de Compromís.

—F. FERRI: O aquells que, per l'existència de Compromís, s'han afiliat a algun dels partits o a Joves pel País Valencià [la branca juvenil de la coalició].

—**Compromís ha de tendir a esdevenir una federació o fins i tot a dissoldre tots els partits en un de sol?**

—F. FERRI: En una reunió del consell general de Compromís [el màxim òrgan entre congressos] Vicent i jo vam defensar una proposta que demanava celebrar un congrés constituent de Compromís. Hem de transitar cap a un procés constituent en què el poble –les bases– decidisca què vol ser. Compromís va nàixer com una coalició electoral, de dalt cap a baix, i ara caldria construir-lo des de baix cap a dalt. Decidir entre tots quin ha de ser el nostre model de partit.

—V. MARZÀ: Aquesta seria la manera de normalitzar el que ja passa a la majoria de col·lectius locals i comarcals. A les assemblees ens reunim com a Compromís, no mirem d'on prové cadascú. Això ens evitaria alguns problemes que hem patit. Hem de decidir-ho entre totes i tots, però sense imposar-li res a ningú.

—M. J. ORTEGA: Exactament.

—**Els dos partits més petits perdrien els seus privilegis.**

—V. MARZÀ: És una qüestió de confiança i de cultura política, no de defensar

EVA MÀÑEZ

Vicent Marzà: “El ‘nosaltres els valencians’ d’abans era reduït, n’hem de fer un de plural”

uns privilegis. A més, no crec que els partits més petits en defensen cap.

—M. J. ORTEGA: No, jo tampoc no ho entenc així. Estic convençuda que la confluència arribarà més prompte que tard. A la Ribera ja treballem en clau de Compromís. A Carlet, per exemple, no tindria sentit que férem una assemblea del Bloc i tot seguit en férem una de Compromís. Som la mateixa gent! Les nostres assemblees són obertes i aquesta transformació està resultant ben natural: t’ho demana la gent que en forma part. La trajectòria ens fa estimar-nos cada dia més, ens hi sentim més i més còmodes.

—**Us agradaria un Compromís més nacionalista? L’esperit de la vella UPV no ha quedat massa aigualit?**

—F. FERRI: Per a mi, ser nacionalista és ser una força estrictament valenciana que es preocupe dels problemes quotidians dels valencians, i això sí que ho tenim.

—V. MARZÀ: No ets més nacionalista per dir-ho més vegades. Es tracta d’exercir d’això sense complexos i de tenir

clar el marc conceptual del teu país i de recuperar l’autoestima de ser valencianes i valencians. Haurem d’aprofundir determinades polítiques per tal de reforçar el nostre lligam amb la gent que sempre ha defensat el sobiranisme valencià, el nacionalisme valencià. Però, per tal de construir una societat justa i igualitària, haurem d’anar més enllà: hem de construir un gran nosaltres. El “nosaltres els valencians” d’abans era molt reduït, n’hem de construir un de més plural i ampli, que realment faça país.

—M. J. ORTEGA: A Compromís hem de ser conscients de la manca de cohesió social del nacionalisme i de la manca de cohesió política del País Valencià actual. Per posar un exemple, ens hem quedat sense una cosa tan bàsica com uns mitjans de comunicació propis, i això ens ha fet molt de mal. El valencianisme no es treballa des de la cultura o les senyes d’identitat –que tot sovint són cortines de fum, paranys, que el PP ha fet servir per tapar les seues vergonyes–, sinó que es treballa amb la feina diària als ajuntaments i la resta d’institucions.

—F. FERRI: Farem molt més país si dignifiquem les nostres institucions que no si ens passem el dia dient “País Valencià”. repetint que som nacionalistes i que volem la independència.

—**Hi ha diputats de Compromís que mai no diuen País Valencià.**

—F. FERRI: Sí, és així.

EVA MARÍEZ

—“Terra valenciana”, “aquest territori”, “aquesta comunitat” o Comunitat Valenciana. Us agrada això?

—V. MARZÀ: La denominació no està en discussió: jo li dic País Valencià.

—M. J. ORTEGA: Les paraules són símbols. Jo també dic País Valencià i fins i tot em molestaria si em censuraven.

—V. MARZÀ: Hem de crear una identitat col·lectiva, que cap dels valencians o valencianes del segle XXI no en queden exclosos, i això implica dir el que som. Si exportem una imatge de país cooperatiu i no de comunitat malbaratadora i corrupta, la percepció en serà una altra.

—M. J. ORTEGA: No hem de caure en la guerra de les paraules i dels símbols, però. És tot just ací on ens vol dur el PP. Quan modifiquen el reglament de les Corts per tal que no pugues incloure l'expressió País Valencià, tu li dius “terra valenciana” i t'estalvies dos mesos d'estira-i-arroña amb la proposta de resolució. Ara juguem amb les seues armes, però no us preocupeu, que quan ocupem el seu lloc, farem servir les paraules que ens vinguen de gust perquè canviarem el reglament. Ja n'hi ha prou de caure en aquests paranys que ens han fet molt de mal durant massa temps. La gent ara ens demana solucions als seus problemes.

—F. FERRI: Si impulesem un canvi radical i lliguem el progrés al terme País Valencià, en contraposició a la comunitat corrupta i endeutada del PP, la percepció

Maria Josep Ortega: “El resultat de les primàries reflecteix què és Compromís. Som un equip”

ciutadana variarà. Cal fer una bona gestió i que els responsables públics utilitzen aquest terme amb normalitat, igual com el món LGTB ha convertit en un fet natural que dos xics s'agafen de la mà i es besen. Com ho hem aconseguit? Fent-ho! Si tens un president o presidenta de la Generalitat i uns consellers que parlen en valencià, ofereixen uns serveis públics de qualitat i fan servir el terme País Valencià, això també es normalitzarà.

—Mónica Oltra va afirmar que no és nacionalista. Què us va semblar?

—V. MARZÀ: Personalment, no em va agradar aquest comentari.

—M. J. ORTEGA: Bé, ella ha dit que no li agraden els *-ismes*, però treballa defensant la seua llengua, el seu país, la seua terra... Això és ser nacionalista!

—F. FERRI: Ha fet molt més pel valencià i pel País Valencià que una altra gent. A l'Estat espanyol, molts hna vist vídeos en valencià a Youtube gràcies a ella. Mónica té aquesta versió dels *-ismes* perquè és nascuda a Alemanya, on la paraula

nacionalista, per les reminiscències que té, no és ben acceptada.

—M. J. ORTEGA: El PP també ha equiparat el terme *nacionalista* al dimoni, i nosaltres no hem sabut contrarestar-ho: ser nacionalista significa defensar la teua terra, el teu poble, el teu país.

—La irrupció de Podem limita el potencial electoral de Compromís?

—M. J. ORTEGA: Compartim moltíssimes coses amb Podem. Moltíssimes. Tenim moltes reivindicacions comunes, el seu sorgiment em sembla del tot positiu.

—F. FERRI: Arrossegueu gent que nosaltres potser no hauríem arrossegat, i a més, parlen de regeneració democràtica, igual com nosaltres. Encara han de definir el seu projecte al País Valencià, però és bo que Podem capte votants així, alguns dels quals procedents de l'abstencionisme. És bo per al progrés social.

—V. MARZÀ: Sí. Podem ha polititzat una part de la societat, i això és interessant. A les europees, va ser un fre a l'extrema dreta, que en uns altres països ha avançat moltíssim. En el cas valencià em sembla especialment positiu, perquè ens permetrà treballar amb més gent que de debò vol transformar aquesta societat. Els nostres projectes no són iguals, però compartim l'eix transformador. Nosaltres aportarem l'estricta obediència valenciana i l'experiència que atresorem a molts municipis i a les Corts. Aportem aquest salt de qualitat, i per tant, no hem d'anar atemorits a les eleccions. La irrupció de Podem és bona: no ens marca sostres ni ens lleva electorat.

—F. FERRI: També pot passar que alguna gent que ara s'ha sentit interessada per la política no haja quedat del tot satisfeta amb ells i senta atracció per opcions com la nostra. Podem polititza gent que finalment pot acabar votant Compromís.

—M. J. ORTEGA: Jo crec que dinamitza la societat més decebuda, més farta, i la fa reviscolar. El nostre arrelament a pobles i comarques em fa intuir que no ens afectarà tant com diuen alguns.

—F. FERRI: A les europees ja no ens va afectar tant com a uns altres, de fet.

—Qui corre bastant més risc amb Podem és Esquerra Unida, que fins i tot podria quedar fora de les Corts. Seria molt injust, tenint en compte la feina que ha desenvolupat?

—F. FERRI: He compartit treball amb ells a les Corts i pense que seria una llàstima. Es perdrien grans valors com

Ignacio Blanco, com Esther [López Barceló], com Marga [Sanz]... Són diputats que han aportat molt i seria una pena que no estigueren en el moment de canvi. Si en queden fora, serà per un percentatge ínfim, com li passava al Bloc abans.

—V. MARZÀ: Nosaltres no tenim ara aquest perill, però hem d'evitar que això puga passar, hem de lluitar perquè la pluralitat real del País Valencià hi estiga representada. Cal rebaixar el 5% al 3%, és una qüestió de profunditat democràtica. Aquesta barrera van imposar-la contra el nacionalisme valencià, claríssimament.

—M. J. ORTEGA: Seria del tot injust que Esquerra Unida en quedara fora. Els parlaments estan per parlar i per arribar a consensos des de la diversitat, i si tenim l'oportunitat de canviar la llei electoral, òbviament que ho farem.

—Establir aliances a les pròximes Corts, on hi haurà entre quatre i set grups, no sembla cosa fàcil. Serà possible aconseguir un Govern estable?

—V. MARZÀ: En el cas de Compromís, l'entrada o no al Govern i per a fer què, hauria de prendre-la tota la gent que ha votat les nostres llistes, de forma referendària. Han de dir-nos quines són les seues preferències, no és una decisió que hàgem de prendre tan sols els diputats del grup parlamentari. Es pot fer telemàticament, sense cap tipus de problema.

—M. J. ORTEGA: El pròxim Govern canviarà el País Valencià, i Compromís hi tindrà un paper fonamental. La gent no ens perdonaria que, fóra com fóra, no canviàrem el que hi ha ara.

—Resignat a perdre la Generalitat, l'esperança del PPCV és que el nou Consell no qualle i que s'hagen de convocar eleccions a mitjan legislatura. L'esquerra valenciana —incloent-hi Podem— és prou madura per esgotar el mandat i revalidar-lo, el 2019?

—M. J. ORTEGA: Després dels 20 anys que hem patit, l'esquerra és prou madura per transformar el país. Si no, no ens ho perdonarien. La gent vol diàleg, un canvi responsable i que tots ens hi impliquem.

—F. FERRI: Hem d'implicar la ciutadania en les decisions de govern i no enganyar-la mai. Aquesta serà una de les maneres de dotar-lo de més estabilitat.

—V. MARZÀ: Sí, hem de tractar-la com una ciutadania adulta, que pot decidir-ho tot. Per exemple, amb el tema del finançament. Hem d'involucrar-la en la lluita per un finançament just i per poder dur a

EVA MAREZ

Fran Ferri:
“Ser diputat ocupa el 90% del temps, i partit i institució són nivells diferents”

terme una auditoria ciutadana del deute. Cal dir a la gent quants diners s'han gastat, quants en tenim, què s'hi pot fer, i que siguen ells els qui decideixen.

—El plany per l'herència rebuda no serà suficient. Caldren solucions.

—M. J. ORTEGA: Haurem de remarcar les prioritats: la regeneració democràtica i evitar les situacions de pobresa.

—V. MARZÀ: D'exemples, en tenim. A Vila-real, l'actual govern local va anunciar una auditoria del deute, i de sobte, una empresa lligada a la trama *Gürtel* va renunciar a reclamar factures, tot i que en tenia per valor de 600.000 euros.

—F. FERRI: Des de les eleccions autonòmiques fins a les generals, tindrem 200 dies per generar un moviment social al País Valencià sobre la importància del nou model de finançament.

—I entremig, les eleccions catalanes, previstes com a plebiscitàries. Us agradaria una Catalunya independent?

—V. MARZÀ: Si la majoria de catalans així ho decideixen, sí. Seria l'expressió de la democràcia. He viscut a Catalunya, conec el desig d'una bona part de la ciutadania i el comprenc perfectament.

—M. J. ORTEGA: Catalunya ha de ser allò que vulguen els catalans, igual com el País Valencià.

—**Dret a decidir pel País Valencià, també?**

—M. J. ORTEGA: Si arriba el cas, sí.

—F. FERRI: Sí, en el sentit ampli de l'expressió i a partir de l'àmbit local. La ciutadania s'ha d'empoderar i els polítics hem de confiar-hi, que no ho hem fet.

—V. MARZÀ: Hi estic d'acord, i l'adscripció nacional, has de poder decidir-la.

—**Us sentiu tan valencians com espanyols, més valencians que espanyols o només valencians?**

—V. MARZÀ: Només valencià.

—M. J. ORTEGA: Només valenciana.

—F. FERRI: Jo també.

—**Us agradaria que una o dues persones d'Esquerra Republicana del País Valencià s'integraren a les llistes de Compromís? És una possibilitat real?**

—M. J. ORTEGA: Jo sóc a l'executiva i no hi ha cap negociació oberta amb ells.

—**De reunions amb alts càrrecs del Bloc, n'hi ha hagut.**

—M. J. ORTEGA: No en tinc constància, però Compromís està obert a sumar qualsevol que tinga clara l'obediència i el treball per les terres valencianes.

—V. MARZÀ: Com més gent, millor, si tenen clar el nostre marc de treball i de decisió. La gent d'Esquerra està formada i polititzada, fóra ben interessant que formaren part de Compromís.

—**Algú de vostès podria ser el pròxim secretari general del Bloc?**

—F. FERRI: No. Ser diputat ocupa el 90% del teu temps. Partit i institució són nivells diferents, el partit ha de funcionar autònomament i el grup parlamentari ha de treballar pel poble, elevar les idees del partit a les institucions.

—V. MARZÀ: Hem de separar amb nitidesa totes dues tasques. Hi ha prou gent sense responsabilitats institucionals que podrà donar la cara a l'àmbit orgànic.

—M. J. ORTEGA: En tot cas, m'agradaria parlar de secretari o secretària general de Compromís, més que no del Bloc.

—V. MARZÀ: Sí. El futur és Compromís, no el Bloc. No hem de tenir dubtes.

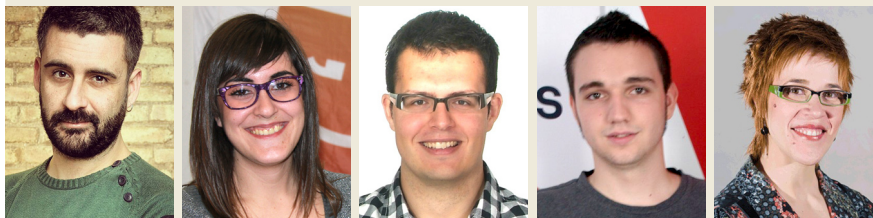
—M. J. ORTEGA: A tots tres ens fa més goig parlar d'un secretari general de Compromís que no del Bloc.

—V. MARZÀ: I tant que sí!

—F. FERRI: Sí, és cert.

Victor Maceda

Dos Blocs en un, i un congrés a la vista

Dalt, Pere Fuset, Marta Sorlí, David Navarro, Quique Castelló i Àgueda Micó, el Bloc més crític, i a sota, Jordi Juan, Mònica Álvaro, Rafa Climent, Teresa Garcia i Ignasi Bellido, el Bloc oficialista.

Tenint en compte que ni Mònica Oltra ni Enric Morera no tenien rivals als dos primers llocs de la llista a les Corts per València, l'atenció de les primàries de Compromís se centrava en la resta de llocs d'eixida. Els espectaculars resultats de Fran Ferri a la circumscripció de València i de Vicent Marzà a la de Castelló els situen com dues opcions amb molt de futur al si del Bloc Nacionalista València. Cal afegir-hi Maria Josep Ortega, responsable de les sectorials de Compromís i militant de trajectòria fecunda, la dona més votada a tot el País Valencià.

Les primàries han premiat els membres del Bloc que anhelan la dissolució de la marca –i de la resta de marques– en una de més gran, la de Compromís. No sols Ferri (Canals, Costera, 1984), Marzà (Castelló de la Plana, 1983) i Ortega (Carlet, Ribera Alta, 1968) estan en aquesta línia, sinó també Pere Fuset (València, 1982), el candidat més votat per integrar la candidatura municipal de Compromís a València, on Joan Ribó tampoc no tenia rival per liderar la llista. Les quotes de partit i de gènere, però, han situat Fuset al número 4.

A més de Ferri, Marzà, Ortega i Fuset, cal afegir uns altres noms del Bloc emergent. Per exemple, el de Marta Sorlí (Alcalà de Xivert, Baix Maestrat, 1986), molt lligada al món feminista i que figurarà al número 4 de la candidatura autonòmica per Castelló. O els de David Navarro (Petret, Vinalopó Mitjà, 1982), alcaldable a la seua ciutat, on atresora una feina important, i Quique Castelló (Almenara, Plana Baixa, 1996), secretari general de Joves pel País Valencià, on ha quedat dissolt el Bloc Jove a què ell, Ferri i tants altres pertanyien. I, és clar, cal remarcar el paper d'Àgueda Micó (l'Olleria, Vall d'Albaida, 1978), secretària d'Organització del Bloc i que ocupa la mateixa responsabilitat a Compromís, el principal contrapès orgànic a Morera.

Davant aquest Bloc emergent, en perviu un altre de més tradicional que també inclou destacats joves. Sobretot l'alcalde de Tavernes de la Valldigna (Safor), Jordi Juan, nascut el 1983, i la regidora de Vila-real (Plana Baixa) Mònica Álvaro, del 1976. Tots dos han obtingut un bon resultat a les primàries però les "reserves de pluralitat" els releguen als llocs 8 i 4 per València i Castelló, respectivament. Rafa Climent (Muro d'Alcoi, 1960), com a número 2 a les Corts per la demarcació d'Alacant, Teresa Garcia (Sagunt, Camp de Morvedre, 1975), que serà la número 9 per la de València, i Ignasi Bellido (València, 1975), alcaldable d'Alacant, són les altres persones més significatives a l'òrbita de Morera i l'actual direcció. Tot indica que el proper congrés del Bloc, previst per a la tardor del 2016, serà el del relleu generacional –i ideològic– a la formació nacionalista. Els crítics són en condicions de prendre el relleu de Morera i els seus.